

Druga strona postępowania: Giorgio Cocchi (Wezembeek-Oppem, Belgia) i Nicola Falcione (Bruksela, Belgia)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie F-122/10 Cocchi i Falcione przeciwko Komisji;
- Odrzucenie skargi wniesionej przez G. Cocchiego i N. Falcione w sprawie F-122/10 jako niedopuszczalnej lub w każdym razie oddalenie jej jako bezzasadnej;
- Orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania w niniejszej instancji;
- Obciążenie G. Cocchiego i N. Falcione kosztami postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia pojęcia „akt niekorzystny”, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał skargę w pierwszej instancji za dopuszczalną dzięki zakwalifikowaniu jako akt niekorzystny przedstawionej skarżącem przez Komisję propozycji dotyczącej liczby dodatkowych lat, które mogą zostać zaliczone do okresu uprawniającego do emerytury w ramach przeniesienia ich uprawnień emerytalnych na podstawie art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej częściowo uwzględnił skargę z naruszeniem prawa przy dokonywaniu wykładni tej zasady. Komisja podnosi, że z jej propozycjami zainteresowani nie mogli wiązać jakichkolwiek uzasadnionych oczekiwań, ponieważ, po pierwsze, w propozycjach tych uwzględniono również okresy służby po jej rozpoczęciu przez zainteresowanych, a po drugie, te propozycje nie odnosiły się do faktycznie przeniesionych kwot, lecz do kwoty mogącej podlegać przeniesieniu, wbrew jasnemu brzmieniu art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.

Odwołanie wniesione w dniu 21 lutego 2013 r. przez Cornelię Trenteę od wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-112/10 Trentea przeciwko FRA

(Sprawa T-107/13 P)

(2013/C 129/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Cornelia Trentea (Barcelona, Hiszpania)
(przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandebussche)

Druga strona postępowania: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie F-112/10;
- W konsekwencji, stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów zatrudnienia z dnia 5 czerwca 2010 r. w sprawie odrzucenia kandydatury wnoszącej odwołanie na stanowisko (sygn. TA-ADMIN-AST 4-2009) i decyzji w sprawie powołania innego kandydata; zasądzenie od FRA odszkodowania za szkodę materialną poniesioną przez wnoszącą odwołanie, odpowiadającą różnicy między jej obecnym wynagrodzeniem oraz wynagrodzeniem AST 4, do osiągnięcia wieku emerytalnego, wraz z wszelkimi dodatkami i świadczeniami oraz kompensacją uprawnień emerytalnych; zasądzenie od FRA zadośćuczynienia na rzecz wnoszącej odwołanie za doznaną krzywdę, szacowanego ex aequo et bono na 10 000 EUR; oraz
- Obciążenie FRA kosztami postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia reguł dopuszczalności zarzutów: dopuszczalność argumentów przedstawionych na rozprawie w pierwszej instancji dotyczących nieobecności przedstawiciela komitetu pracowniczego w komisji ds. naboru — uchybienie obowiązkowi uzasadnienia przez sąd pierwszej instancji. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd do spraw Służby Publicznej po pierwsze naruszył art. 43 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej w ten sposób, że nie uwzględnił okoliczności, iż wspomniane argumenty były oparte na dokumentach i informacjach, które FRA przedstawiła dopiero w toku postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, a po drugie, nie uznał, że omawiane argumenty należy uznać za dopuszczalne na tej podstawie, że są one ściśle związane z innymi zarzutami przedstawionymi w postępowaniu pisemnym. Po trzecie, w każdym razie, Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie uznał, bez jakiegokolwiek uzasadnienia, że zarzut nie wchodzi w zakres zarzutów, które Sąd może rozpatrywać z urzędu.

2) Zarzut drugi, dotyczący nieprawdziwości ustaleń faktycznych w zakresie egzaminów pisemnych, powodującej naruszenie przez Sąd do spraw Służby Publicznej zasady równego traktowania i przeinaczenie dowodów. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd popełnił błąd stwierdzając, że nie zostało wykazane ani nawet podniesione, iż pytania na egzaminie pisemnym były identyczne dla wszystkich kandydatów, skoro pozwana potwierdziła to w odpowiedzi na skargę. Takie nieprawidłowe ustalenia wpłynęły na wnioski co do prawa, do których doszedł Sąd, ponieważ zasada równego traktowania wymaga, by egzaminy pisemne odbywały się w tym samym czasie dla wszystkich kandydatów, a nie w różnych dniach, jak to miało miejsce w postępowaniu w sprawie naboru, w którym brała udział wnosząca odwołanie. Co więcej, sąd pierwszej instancji oddalił zarzut wnoszącej odwołanie dotyczący braku anonimowości prac z egzaminów pisemnych, w oparciu jedynie o twierdzenie FRA, które ona zakwestionowała.

3) Zarzut trzeci dotyczący niezgodnego z prawem składu komisji ds. naboru, przeinaczenia dowodów i naruszenia przez Sąd do spraw Służby Publicznej obowiązku uzasadnienia. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo i przeinaczył dowody, uznając, bez dalszego uzasadnienia, że kierownik departamentu administracji FRA i kierownik finansowy FRA posiadali dogłębną wiedzę i doświadczenie w dziedzinie zamówień publicznych, jedynie w oparciu o twierdzenia FRA, które wnosząca odwołanie zakwestionowała. Ten brak wiedzy i doświadczenia miał również wpływ na wyniki postępowania w sprawie naboru.

4) Zarzut czwarty dotyczący uchybienia obowiązkowi uzasadnienia oraz przekroczenia rozsądnego terminu wydania wyroku. Wnosząca odwołanie uważa, że sąd pierwszej instancji naruszył prawo uznając, że pozwana spełniła obowiązek uzasadnienia, gdyż wnosząca odwołanie nie wiedziała do czasu postępowania w pierwszej instancji, jakie kryteria były stosowane do oceny jej kandydatury, nie została poinformowana, jakich kwalifikacji nie spełnia oraz nie otrzymała swoich ogólnych ocen w podziale na poszczególne oceny do czasu rozprawy. Sąd oparł się również niezgodnie z prawem na dokumencie przedłożonym przez pozwaną na rozprawie, aby dojść do wniosku, że pozwana dopełniła obowiązku uzasadnienia, nie podając uzasadnienia w postaci jakichkolwiek nadzwyczajnych okoliczności. Ponadto, po pierwsze, gdyby wnosząca odwołanie otrzymała ten dokument w toku postępowania administracyjnego, jak żądała, mogłaby lepiej zrozumieć powody, dla których nie została wybrana, i bardziej skutecznie zakwestionować te decyzje. Po drugie, postępowanie przed Sądem do spraw Służby Publicznej zostałoby przeprowadzone w rozsądniejszym czasie.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 87 § 2 i art. 88 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej w zakresie kosztów postępowania oraz uchy-

bienia obowiązkowi uzasadnienia. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd niezgodnie z prawem obciążył ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez pozwaną.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2013 r. — Othman przeciwko Radzie

(Sprawa T-109/13)

(2013/C 129/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Razan Othman (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi wniesionej przez skarżącą za dopuszczalną i zasadną;

— w rezultacie stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/739/WPZiB z dnia 29 listopada 2012 r. oraz rozporządzenia (UE) nr 1117/2012 z dnia 29 listopada 2012 r. i aktów wykonawczych do nich w zakresie, w jakim dotyczą skarżącej;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które są co do istoty identyczne z podniesionymi w sprawie T-432/11 Makhlouf przeciwko Radzie lub podobne do nich ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, C 290, s. 13.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2013 r. — Republika Litewska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-110/13)

(2013/C 129/47)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas, R. Krasuckaitė i D. Skara)